

Den nødvendige anfægtelse

Da jeg i sin tid stod for at skulle rejse til Afrika for en årrække, advarede min sognepræst mig mod og at have bønssfællesskab med tilhængere af voksendåb, som han anså for vranglære. Skæbnen ville, at jeg kom i praktik på et hospital, der var drevet af baptister og blev inviteret med til bedemøde. Jeg reddede mig ud af dilemmaet ved at deltage uden selv at bede højt. Men det anfægtede mig. Vi var jo fælles både om troen og tjenesten.

Mødet med oprigtige mennesker af anden livsanskuelse har altid anfægtet mig.

Muslimen, som er hengivne i bøn og har et oprigtig ønske om at gøre Allah's vilje. Inderen, som tilbeder Gud som Nådeslyset, og lever i selvhengivende tjeneste. Buddhisten, der stræber efter sindets renselse og et liv i medfølelse. Sufien, som længes efter enhed med Gud. Den kristne, der tror på reinkarnation. Healeren, der ønsker at hjælpe andre. Den ikke troende, som elsker livet og gør mere godt end jeg selv.

Mødet med oprigtige mennesker anfægter min tro. I stedet for at stille spørgsmålstejn ved de andres tro, må jeg spørge mig selv om, hvad er essensen i min egen tro er. Hvad der er tillært og kulturelt betinget? Selv kom jeg dertil, hvor jeg måtte droppe de kristne dogmer som absolut udtryk for Sandheden. Og med Paulus sige: *alt er jeg blevet for alle for dog at vinde nogen.*

Uden anfægtelsen kan troen udvikle sig til gold rettroenhed. Uden anfægtelse forskanser man sig bag en ureflekteret tro og bruger dogmer som et forsvar mod andre. Anfægtelsen åbner for større perspektiver. Det er en anledning til at modnes og vokse i troen og som menneske og opdage livets mangfoldighed.

Anfægtelse er en del af den autentiske dialog, hvor jeg udfordres til at finde ind til essensen i min tro. Og stå ved det, jeg ikke kan give køb på. Og derfra nytænke og revidere troens udtryk.

Det er om at bevare ydmygheden og hele tiden spørge: HVAD ER SANDHED?